

Sygn. akt IV Kz 62/18

POSTANOWIENIE

Dnia 16 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Legnicy - IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący : SSO Paweł Pratkowiecki

Protokolant : sekr. sąd. Patrycja Ignaczak

Przy udziale Prokuratora

po rozpoznaniu w sprawie **J. H.**

oskarżonej o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i inne

zażalenia oskarżyciela posiłkowego

na zarządzenie upoważnionego sędziego Sądu Rejonowego w Lubinie

z dnia 11stycznia 2018 r.

w przedmiocie uznania za bezskuteczny wniosku o przywrócenie terminu oraz odmowy przyjęcia apelacji

na podstawie art. 437 § 2 k.p.k.

postanawia

I. zmienić zaskarżone zarządzenie w punkcie I części dyspozytywnej w ten sposób, że na podstawie art. 126 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. odmówić przyjęcia wniosku oskarżyciela posiłkowego o przywrócenie terminu do złożenia apelacji od wyroku Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 11 lipca 2017 r., sygn. akt II K 1474/16,

II. w pozostałym zakresie zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 11 stycznia 2018 r. upoważniony sędzia Sądu Rejonowego w Lubinie na podstawie art. 122 § 1 k.p.k. w zw. z art. 126 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. uznał za bezskuteczny wniosek oskarżyciela posiłkowego o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji oraz odmówił przyjęcia apelacji od wyroku tego Sądu z dnia 11 lipca 2017 r., sygn. akt II K 1474/16.

Na powyższe zarządzenie zażalenie złożył oskarżyciel posiłkowy i wniósł o jego uchylenie bądź zmianę i w konsekwencji przyjęcie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie Sąd Okręgowy uznał za konieczne poczynienie kilku uwag natury ogólnej. Otóż wymogi formalne, jakie powinno spełniać każde pismo procesowe, wskazane są w art. 119 § 1 i 2 k.p.k. oraz w przepisach szczególnych, odnoszących się do konkretnej czynności procesowej. W przypadku wniosku o przywrócenie terminu takim przepisem

szczególным jest art. 126 § 1 k.p.k. Oznacza to, że wymogiem formalnym pisma procesowego zawierającego wniosek o przywrócenie terminu, jest m.in. wykazanie przyczyn, dla których doszło do uchybienia terminowi.

Nie można natomiast za wymóg formalny pisma uznać konieczności wykazania przez wnioskującego, do kiedy istniała przeszkoda, o której mowa w art. 126 § 1 k.p.k. Kwestia ta dotyczy bowiem wyłącznie terminowości złożenia wniosku o przywrócenie terminu, a przepis art. 126 § 1 k.p.k. we fragmencie, w którym mówi o złożeniu wniosku w terminie zawitym 7 dni od daty ustania przeszkody, jest co do zasady odpowiednikiem takich norm, jak art. 422 § 1 k.p.k. oraz art. 445 § 1 k.p.k. Nie ma zaś wątpliwości, że nie jest wymogiem formalnym wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku, czy też apelacji, konieczność wykazania w ich treści, że złożono je z zachowaniem terminów z art. 422 § 1 k.p.k. i art. 445 § 1 k.p.k. A zatem terminowość złożenia pisma procesowego nie należy do jego wymogów formalnych w rozumieniu art. 119 § 1 k.p.k., ani też w rozumieniu przepisów szczególnych, o których mowa w art. 120 § 1 k.p.k. Cechą wymogów formalnych jest bowiem m.in. możliwość ich uzupełnienia (art. 120 § 1 i 2 k.p.k.). Tymczasem nie można wezwać autora pisma procesowego złożonego po terminie do uzupełnienia „braku” poprzez terminowe wniesienie tego pisma.

Jedynie na marginesie należy zaznaczyć, że w znakomitej większości przypadków, wskazanie przez wnioskującego przyczyn, dla których uchybił terminowi będzie zarazem zawierać informację o tym, czy pismo złożono z zachowaniem terminu 7 dni od momentu ustania przeszkody. Owa przeszkoda to bowiem nic innego, jak powody, dla których uchybiono terminowi głównemu.

Reasumując dotychczasowe rozważania - w przypadku wniosku o przywrócenie terminu, w pierwszej kolejności konieczne jest ustalenie, czy został on złożony z zachowaniem wskazanego w art. 126 § 1 k.p.k. terminu 7 dni od momentu ustania przeszkody. Oceny tej dokonuje prezes sądu (upoważniony sędzia) i w razie stwierdzenia, że doszło do przekroczenia wspomnianego terminu, powinien wydać zarządzenie **o odmowie przyjęcia** wniosku na podstawie stosowanego w drodze analogii art. 126 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. (jeśli wniosek dotyczy przywrócenia terminu do wniesienia środka odwoławczego), albo art. 126 § 1 k.p.k. w zw. z art. 422 § 3 k.p.k. (jeśli wniosek dotyczy przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku).

Ponieważ oba wymienione zarządzenia zamykają drogę do wydania wyroku, to na podstawie art. 459 § 1 k.p.k. w zw. z art. 466 § 1 k.p.k. przysługuje na nie zażalenie.

Jak widać Sąd Okręgowy orzekający w niniejszej sprawie, z przyczyn omówionych wyżej, nie podziela tych poglądów Sądu Najwyższego, cytowanych w zaskarżonym zarządzeniu, według których konieczność wykazania zachowania terminu 7-dniowego jest wymogiem formalnym wniosku z art. 126 § 1 k.p.k. oraz, że w razie uchybienia temu terminowi prezes sądu powinien wydać zarządzenie **o uznaniu wniosku za bezskuteczny** (postanowienie SN z dnia 27 października 2014r., sygn. II KZ 34/14, LEX 1523439, a także postanowienie SN z dnia 16 grudnia 2014 r., sygn. II KZ 42/14, OSNKW 2015/5/46).

Przechodząc bezpośrednio na grunt niniejszej sprawy trzeba zauważyć, że co do zasady w zaskarżonym zarządzeniu słusznie uznano, że brak jest podstaw do merytorycznego rozpoznania wniosku oskarżyciela posiłkowego o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji. Z akt wynika bowiem wprost, że przeszkoda, o której mowa w art. 126 § 1 k.p.k. ustała w dniu 2 października 2017 r., kiedy to oskarżyciel posiłkowy odebrał stosowną korespondencję (k-338). Nie ma również wątpliwości, że oskarżyciel posiłkowy złożył wniosek o przywrócenie terminu dopiero w dniu 13 października 2017 r., a więc już po upływie 7 dni od chwili ustania wspomnianej przeszkody (k-339).

Argumenty podniesione w zażaleniu, odwołujące się do sposobu działania doręczyciela, braku ustanowienia pełnomocnika z urzędu oraz okoliczności, w jakich oskarżona składała pisma procesowe, a także do przyjętej przez nią linii obrony, są bez znaczenia dla oceny, czy oskarżyciel posiłkowy złożył swój wniosek z zachowaniem terminu 7-dniowego z art. 126 § 1 k.p.k.

W konsekwencji, wobec uchybienia wspomnianemu wyżej terminowi, należało na podstawie art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 126 § 1 k.p.k. **odmówić przyjęcia** wniosku oskarżyciela posiłkowego o przywrócenie terminu do wniesienia

apelacji. Sąd odwoławczy dokonał zatem zmiany zaskarżonego zarządzenia tylko w ten sposób, że w miejsce decyzji o uznaniu wniosku za bezskuteczny odmówił przyjęcia tego wniosku. Jest to zmiana natury formalnej, gdyż istota rozstrzygnięcia prowadzi w efekcie do rezultatu tożsamego z decyzją podjętą przez autora zaskarżonego zarządzenia.